

STANDAARDGRASPARKIETEN, HOE TE KOPPELEN.

Dit is het tweede deel over mogelijke koppelingen. Het vorige was gewijd aan een koppeling om jongen met betere fysieke kwaliteiten te kweken. Dit artikel gaat over andere redenen om een koppel samen te stellen. Soms kleine verbeteringen, soms grote dingen. En er zijn ook koppelingen die je beter niet kunt doen.

Kleine verbeteringen.

Een voorbeeld, verbeteren van maskerbreedte en diepte en grote van de keelstippen. Het lijkt simpel, je zoekt een partner in het paar die deze eigenschappen (liefst in wat overdreven vorm) heeft en koppel die aan de vogel waarvan je die eigenschappen wilt verbeteren. Weet daarbij wel dat breedte en diepte van het masker ook erg met de lichaamsbouw te maken hebben en dat is de breedte van borst en schouders en kort en/of gedrongen type. Daarnaast zal ook de lengte van de bevedering een rol spelen. Op zich lijkt het niet zo moeilijk maar je moet je wel realiseren dat de jongen die eruit komen niet alleen de bestaande goede eigenschappen uitbreiden met de ingevoerde verbetering. Er komen ook jongen uit die van beide ouders juist de zwakke kanten hebben. Zaak dus om de partner voor verbetering goed te selecteren. Liefst een vogel met ook verder al goede eigenschappen.

Het corrigeren van fouten bij verder waardevolle vogels.

Op de foto een opaline cinnamon grijze geelmasker pop. Ik kreeg de vogel van een bevriende liefhebber met het verhaal erbij dat ze maar 3 eieren per nest legde, meest onbevruucht en dat ze jongen dood liet gaan. Waarom dan er aan begonnen? Het is een pop uit oude lijnen van vogels die vele jaren geleden uit mijn eigen hok zijn gekomen. De kop vind ik mooi breed en rond, met een goed aangesloten bevedering. Vanuit de ooglijn gaat er een ronde beweging naar een brede borst en schouders waardoor er ruimte is voor een diep en breed masker. Zo'n masker versterkt de kopkwaliteiten. De vogel heeft goede stippen. Grote fout zijn de vlekken in de kopbevedering. Grasparkietenliefhebbers gebruiken voor deze ernstige afwijking de Engelse term dat de vogel "Flecky headed" is. Hoe dan nu verder met deze pop? De vogel is opaline, een mutatie in de tekening waarbij de rug nek en achterkop de lichaamskleur hebben en zo vrij mogelijk zijn van streepjestekening. Verder is de vleugeltekening grover dan bij de normaal getekenden en ligt die vleugeltekeningtekening ook op de ondergrond van de kleur van het lichaam. "Flecky" zie je bij allerlei tekeningsvormen maar opalines zijn er extra vatbaar voor. Dat is wel te verklaren maar dat voert in het kader van dit artikel te ver. Wel is het zaak om voor de nakomelingen weg te komen bij die opaline factor. Grofweg zijn er twee mogelijkheden:

- Inkweken van normaal getekenden, streepjestekening op kop, nek en rug
- Inkweken van albino's of lutino's, helemaal wit of geel met rode ogen

Bij het inkweken van ino's gaat alle melanine, dus ook de tekening weg. Automatisch verdwijnen dan ook de vlekken in de kopbevedering. Ik heb geen ino's en daarom voor de variant gekozen om te koppelen aan een normale man, in dit geval een

Australisch bonte. In het totaal heeft die pop in haar hele(korte) leven 3 jongen gegeven. Ja, inderdaad alleen nesten met 3 eieren en dan maar 1 bevrucht. De jongen voeren deed de pop ook bij mij niet. Daarbij wel kleine jongen omgewisseld en vervangen voor een wat groter jong dat bij een ander koppel al gevoerd werd. Zo'n jong is al wat sterker en bedelt wat uitdrukkelijker om gevoerd te worden. Ook dat jong had na een paar uur een lege krop. Om toch te proberen de pop in het ritme te houden ook dat jong weer verwisselt voor een nog grotere, weer geen resultaat. Toen maar opgegeven

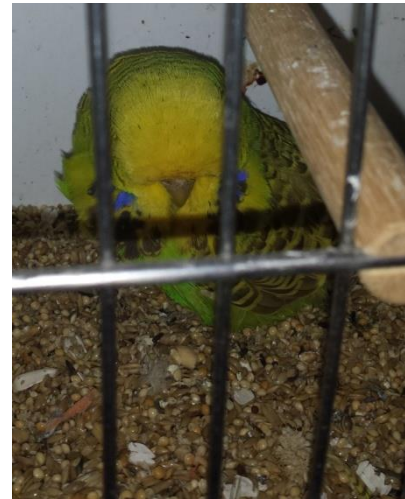
en de pop alleen maar eieren laten leggen en die onder een voedsterpaar uit laten broeden. In het totaal is het bij 3 jongen gebleven en toen ging de pop dood. Eén jong was kwalitatief niet goed genoeg. De andere twee, een Australisch bonte cinnamon grijze man en een Australisch bonte grijze pop, waren beide schoon in het masker. Die jonge pop deed het nog slechter dan de moeder, maar twee eieren, onbevruucht en daarna helemaal niks meer. De jonge Australisch bonte cinnamon grijze man bleek prima te bevruchten. Dus via hem in ieder geval voldoende nakomelingen van de pop. De eerste pop waar hij aan was gepaard legde per nest 9 eieren en die waren allemaal bevrucht. Nieuwsgierig

ben je dan natuurlijk wel naar de resultaten in de broedkooi van de jonge poppen uit deze man. Twee zijn er daarvan ingezet, een opaline cinnamon grijze en een Australisch bonte opaline cinnamon grijze. Beide poppen opaline en ook licht gevlekt op de kop, dat hadden ze wel van grootmoeder meegekregen maar het was minder ernstig. Maar...wel nesten met 5 en 7 eieren, meest bevrucht en de jongen poppen voeren de jongen goed. Deze twee poppen heb ik gepaard aan een cinnamon lichtgroene man die niet split was voor opaline. Daar diverse jongen uit, allemaal met de normaaltekening. Hier 3 jonge poppen van aangehouden. Ook een jonge man, maar die zit als reservevogel. De

cinnamon opaline grijze pop ook nog gepaard aan een Australisch bonte grijsgroene man en daar een lichtgroene pop uit aangehouden. Deze generatie, de achterkleinkinderen van de opaline cinnamon grijze geelmasker pop, hebben de normaaltekening en leggen op één na normale nesten met 5 tot 7 eieren. Eén pop doet dat niet en heeft tot nu toe maar 1 nest met twee eieren geproduceerd. Van dat nest met die twee eieren, 1 bevrucht en 1 niet bevrucht, is dat ene bevruchte ei is niet uitgekomen. Het voeren van jongen van deze pop is daarom niet te beoordelen. De anderen voeren netjes en brengen goed hun jongen groot. Over de kwaliteit van de vogels heb ik ook niet te klagen. Vier ervan zijn op de tentoonstelling van de PSC in Soest 2017, beoordeeld met 92 punten.

Ze hebben een keurig schoon masker en de mooie ronde kopvormen van overgrootmoeder. Samengevat: Door het koppelen aan de juiste partners en selectie zijn er vogels overgebleven waarbij de fouten van de overgrootmoeder weg en zijn de belangrijke kopeigenschappen van haar behouden.

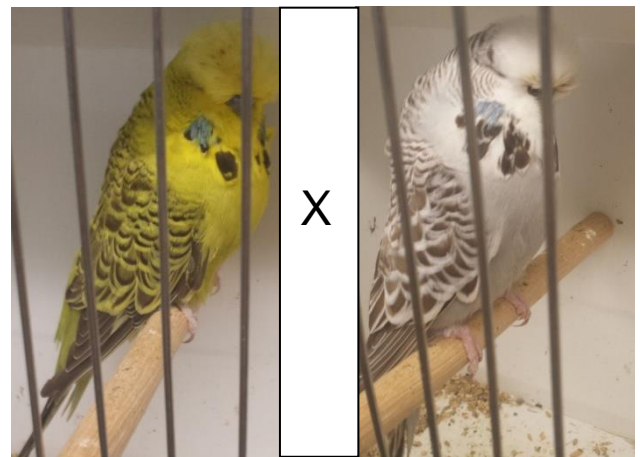

Ik heb ook nog gekweekt met een zus van die grootmoeder, een cinnamon geelmasker grijs. Zelfde probleem, 3 eieren per keer, jongen niet voeren en een totale levensproductie van 3 jongen. Het verkeerde zat er dus echt in bij deze lijn. Uit deze pop alleen jonge poppen gekweekt en die deden het ook niet. Zou het succes komen doordat ik bij de opaline cinnamon grijze geelmaskerpop alleen over een zoon heb kunnen beschikken?

Een ander koppeling van een opaline cinnamon grijsgroene pop met fleckytekening moet nog van start gaan. Ook hier weer een pop met mooie bevederingseigenschappen, brede kop, goede wenkbrauw, grote keelstippen, kortom teveel goede eigenschappen om niet te proberen. Voeg daaraan toe dat de vogel uit twee mooie ouders komt Voor deze pop een Australisch bonte grijsgroene man bedacht. Die komt uit een familie waar bij de opalinen ook

de kopvlekken niet voorkomen. De tijd moet leren hoe dit uitpakt.

Koppelingen die je beter niet kunt doen.

Bepaalde combinaties, vooral op het gebied van kleur, kunnen beter vermeden worden. De dominant verervende violetfactor gekoppeld aan een vogel met de ook dominant verervende grijsfactor geeft deels jongen die beide kleuren in zich verenigen en niet goed violet zijn en ook niet goed grijs. Het vergt dan weer verdere paringen van de jonge vogels om die ongewenst kleurcombinatie te ontwarren.

Ook geen goede combinatie is de dominant verervende Australisch bonte met de ook dominant verervende spangle. Jongen uit zo'n koppeling die de beide tekenings-eigenschappen in zich verenigen zijn een niet gevraagde kleurslag. Ook hierbij moet verdere kweek de eigenschappen weer uit elkaar halen.

Helemaal niet voor de hand liggend om te doen is de koppeling van dubbelfactorige spangles aan enkelfactorige spangles. Beide kleurslagen zijn gevraagd in de standaardseisen maar merkwaardig genoeg geven ze in combinatie problemen.

Dubbelfactorige spangles worden met een zo bleek mogelijke lichaamskleur gevraagd. Als dit is gerealiseerd laat de praktijk zien dat enkelfactorige spangles uit deze dubbelfactorigen dan vaak weer de typische spangle tekening in masker en vleugels missen. Andersom, koppelingen van goed getekende enkelfactorigen geven te donkere dubbelfactorige vogels. Eigenlijk jammer dat deze dubbelfactorigen in de vraagprogramma's terecht zijn gekomen. Gelukkig is dit niet het geval bij Australisch bonten.

Dubbelfactorigen van deze kleurslag zien er bijna allemaal hetzelfde uit maar er is uit hun kleur en tekening geen enkele aanwijzing meer te vinden of ze een redelijke kans geven op goed getekende enkelfactorige Australisch bonten.

Waarom worden bovenstaande koppelingen dan wel uitgevoerd? Bij de dubbelfactorige spangles is dat duidelijk ze staan, ook internationaal, in het vraagprogramma. De andere niet wenselijke combinaties worden vaak uit nood toegepast, het zijn dan qua uiterlijk de best bij elkaar passende vogels. In het broedhok kan wat dit betreft door de kweker gedaan worden wat goed geacht wordt maar voor de jongen op de tentoonstelling kan het beperkingen geven.

Geel-en witvleugels waarbij we naast een goede gele of witte vleugeltekening een zo sterk mogelijk contrast willen met een zo vol mogelijke lichaamskleur moeten niet gepaard worden aan vogels met veranderingen in het melanine, cinnamon, bonten, spangles, grijsvleugel, overgoten. De laatste twee zullen ook naast de lichaamskleur de diep violette wangvlek opbleken. Ook bij het inkweken van grijze of grijsgroene vogels zal de wangvlek niet meer aan de standaardseisen voldoen.

Zo zijn er nog heel wat meer koppelingen te noemen die niet wenselijk zijn. Kom je daar zelf niet uit dan is er wellicht een liefhebber in de buurt die daarbij kan helpen.

Overigens is het goed om in gedachten te houden dat de werkelijke effecten toch jaren aandachtig kweken vereisen. Mij overkomt het vaak dat wanneer ik na een aantal jaren terugkijk en bedenk met welke vogels ik resultaten wilde halen de werkelijkheid een ander beeld laat zien. Niet die mooiste pop maar een minder zusje ervan gaf uiteindelijk wat je voor ogen had. En verder is het nooit klaar, je verlegt steeds weer je idealen.

Ten leste.

Met dit artikel is deze serie afgerond. Veel hulp heb ik gehad, vooral het beschikbaar stellen van foto's. Bijzondere ondersteuning was er van Piet van Ameijde die met veel geduld tekst en foto's tot een eenheid heeft gemaakt, en oud-collega keurmeester Sieb Harkema die meekeek naar tekst, inhoud en logica. Mijn dank voor die hulp!

Arie Versluis